SARAH RIVENS
ZAJATKYNĚ
DOKONALE ŠPATNÝ
DARK ROMANCE

DÍL 1,5

© Hachette Livre, 2022
Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Marie Jiřičková, 2025
Cover © Martin Kopecký, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5417-5 (pdf)

SARAH RIVENS

ZAJATKYNĚ DOKONALE ŠPATNÝ

DÍL 1,5

přeložila Marie Jiřičková

ATMOSFÉRA

I Don't Like Darkness	→	Chase Atlantic
Ghost	→	Halsey
Traitor	→	Olivia Rodrigo
Halley's Comet	→	Billie Eilish
… Ready For It?	→	Taylor Swift
There's Nothing Holdin' Me Back	→	Shawn Mendes
I Like Me Better	→	Lauv
Like To Be You	→	Shawn Mendes, Julia Michaels
Golden	→	Harry Styles
The Chain	→	Fleetwood Mac
Late Night Talking	→	Harry Styles
Piece Of You	→	Shawn Mendes
Night Changes	→	One Direction
Life's a Mess	→	Juice WRLD ft. Halsey
All I Want	→	Dawn Golden
Worship	→	Amber Run
The Plan	→	Travis Scott
Madness	→	Ruelle
Listen Before I Go	→	Billie Eilish
How to Save a Life	→	The Fray
If This Is the Last Time	→	Lany
Perfectly Wrong	→	Shawn Mendes

Naskenujte QR kód a nechte se playlistem na Spotify
vtáhnout přímo do atmosféry *Zajatkyně 1,5: Dokonale špatný*!

Memento mori
Esto memor nostri

BEN

„Já chci Bena Jenkinse, ne Ashera Scotta.“

Ta slova mu vytanula na mysli, kdykoli šel kolem svého bývalého gymnázia.

Řekla je *ona*.

Vždycky byl až na druhém místě. Stín toho, který ve všech vzbuzoval obavy a obdiv zároveň. Stín svého bratrance.

Lidé ho využívali, aby se spřátelili s ním, všechny ty kamarádské i milostné vztahy, jež dříve navázal, byly veskrze falešné.

Všechno ale změnila slova jedné dívky, téhle dívky.

Před mnoha a mnoha lety.

„Já chci Bena Jenkinse, ne Ashera Scotta.“

Tato slova mu doposud nezmizela z paměti, zatímco ona se z jeho života už vytratila.

A zavinil to on sám.

KAPITOLA PRVNÍ

Ze začátku

BEN

Tři hodiny ráno. Potřeboval jsem se vyspat.

„Koukni se na tohle."

Ash mi hodil do ksichtu desky pokryté vrstvou prachu a já kýchl.

Do háje, v tom archivu je prachu jak na poušti.

Zatímco jsem těmi dokumenty listoval, bratranec si zapálil stopadesátou cigaretu. Sračky, sračky… *a zase sračky*.

„Kdepak, jsou to jenom pitomý smlouvy."

Už dvě hodiny jsme hledali jakési papíry k odeslání mému bratranci Kyleovi do Anglie. Vstal jsem, abych si prošel ještě pár dokumentů, mezitímco Asher mlčky podepisoval nějaká lejstra.

„Ten tvůj novej barák je dost… průhlednej," poznamenal jsem při prohrabávání regálů.

„Já vím."

Pár dní předtím koupil dům bez jediné zdi a s ním i všechny volné okolní pozemky. Žádná zeď, jen samé prosklené stěny.

Co se soukromí týče, viděl jsem lepší.

„Když chceš něco schovat, tak to ukaž. Jak je všechno průhledný, nikoho to nezajímá."

Potom co zašeptal tuhle větu, se vrátil k podepisování. Prosklené stěny zvolil nejspíš proto, že je miloval strejda

Rob. Snad díky nim cítil jeho přítomnost. Tak jsem to měl já s černým náramkem kolem zápěstí. Náramkem od *Belly*. Ta holka… byla to nejkrásnější, co mě potkalo.

Jenže já to jako obvykle posral.

Doteď jsem si pamatoval večer, kdy mi oznámili, že na ten můj podělanej gympl nastoupila nová holka.

„Nechce se mi.“

Bylo jedenáct večer nebo tak nějak. Hráli jsme debilní hru na debilní konzoli. Jeden kámoš nás pozval k sobě domů na nějakou přiblblou party, ale já jsem byl moc líný se hnout z domu. Popravdě řečeno jsem tam ovšem nechtěl z jiného důvodu.

„To je fajn, já mezi ty kretény z gymplu chodím nerad,“ utrousil Ash, odhodil mobil na gauč a znova se chopil joysticku.

Mlčel jsem. Pokračovali jsme ve hře, až nás i ta přestala bavit.

Bratranec vytáhl z kapsy cigáro a šel si sednout k otevřenému oknu. Mlčky si zapálil, zatímco mu bez ustání vibroval telefon, kam mu chodily hromady zpráv. Ten můj ležel vypnutý na stolku u postele. Kdybych ho zapnul, nic by se nezměnilo.

Zvolna vyfoukl kouř a svěřil se mi:

„Včera večer jsem slyšel strejdu Hectora, jak tátovi říká něco o síti.“

Zas a znova síť. Nechci ani pomyslet, že ji jednoho dne budeme muset řídit my!

„Řekl, cituju: ‚Co uzavřít spojenectví se Siennou?‘“

Nato jsem vybuchl smíchy. Dcera strejdy Hectora byla stvořena ke všemu… jen ne k vedení sítě. Každý věděl, že to obnáší příliš mnoho nebezpečí.

„To jako ty a Sienna?“ zeptal jsem se, jakmile jsem se uklidnil.

Bratranec s lehkým pošklebkem přikývl. Znovu si potáhl z cigarety a znaveně zakroutil hlavou. Prudce se otevřely dveře.

Vtom se do mého pokoje přihrnul Kyle ve společnosti Sama a pizz. Tenhle improvizovaný večírek vypadal o dost slibněji než ta podělaná party.

„Co vy tady?“ podivil se Kyle.

„Jsem doma?“ odpověděl jsem mu.

„Neměli jste být na party?“

„Zrušili jsme to,“ odsekl Ash otráveně.

Svalili se k nám na pohovku.

„Hele, kluci, mám plán,“ prohlásil Kyle škodolibě. „Viděl jsem Kiaru, myslím, že má rande nebo tak něco…“

„Ne,“ řekl Ash, „nechte ji na pokoji.“

Věděli jsme, že Kiara má rande s nějakou holkou, kterou potkala v knihovně. A stejně tak jsme věděli, že jestli uděláme nějakou hovadinu, roz-cu-pu-je nás.

„Něco novýho ohledně následnictví?“ zeptal se Kyle a vzal si dílek pizzy.

Ash odhodil nedopalek. „Strejda Hector navrhuje spojenectví se Siennou.“

Oba naši bratranci se začali zajíkat smíchy. Nato se nám Kyle svěřil:

„Slyšel jsem tátu, jak o tom mluví se strejdou Robem. Nejdřív jsem myslel, že to budeš ty a Ben nebo ty a já, ale ty a Sienna…“

„Nekecej, vždyť jsme strejdu Ricka slyšeli brečet smíchy,“ namítl Sam.

„Já si nedělám srandu!“

Blížil se čas na určení nového vůdce sítě mé rodiny, i když… všichni jsme věděli, že to bude Ash. Já osobně jsem o tu odpovědnost nestál a myslím, že k tomu nikdo jiný než Ash nebyl stvořený. Nebo aspoň nebyl tolik připravený.

Ty dva maníky, co tam s námi seděli, jsem si v té roli dokázal představit jen stěží.

„No tak, mluvme o něčem jiným. Mně už ty ustavičný řeči o síti lezou krkem! Jím síť, piju síť, dejchám síť,“ zareptal Sam.

„Šukám síť,“ dodal Kyle.

„Ty nešukáš vůbec nic," odvětil Sam rozdrážděně.

„Už jste viděli tu holku, co teď nastoupila na gympl?"

Svraštil jsem obočí. O žádné nové holce jsem neslyšel.

„Minulý týden jsme na pár hodinách chyběli," řekl Ash a svalil se na gauč vedle mě.

No jo, pravda.

„Mně přijde milá," pokračoval Sam, zatímco si balil joint.

„Až ji budeš chtít oslovit, vezmi si s sebou Ashe. Pak ji třeba zaujmeš."

„Sklapni, Kyle," osopil se na něj Ash.

I když to tak Kyle možná nemyslel, byl na těch slovech notný kus pravdy. Na gymplu jsem se často ukazoval v blízkosti Ashe a lidi se mnou mluvili jen z obdivu k mému bratranci. Tak nějak tomu bylo i s tou dnešní party, kam mě pozvali s prosbou, abych přivedl Ashe. Věděl jsem, že pozvání není určeno mně, ale jemu.

Nejdřív jsem nechápal, proč se ti lidi přetahují o jeho přízeň. Ash se k ostatním choval děsně chladně, často se pral, zatahoval školu, s nikým nemluvil. Kyle mi ale vysvětlil, že ho totiž pokládají za bad boye. A bad boye lidi milují.

Takže když se zapsal do školního fotbalového týmu, stal se dokonalým prototypem oblíbeného týpka. Holky po setkání s ním doslova slintaly a fantazírovaly o píchání v šatnách.

Já jsem se brzo proměnil v bratrance toho oblíbeného týpka. Ze začátku mi to nevadilo. Všichni se ke mně chovali hezky, mohl jsem se vyspat, se kteroukoli holkou se mi zachtělo, kluci mě brali do party. Jen co se ale Ash vzdálil, sotvakdo se mnou počítal. Byl jsem bratrancem Ashe Scotta. A když byl Ash pryč, stal se ze mě zase jenom Ben.

Někdo u mě zaklepal na dveře.

„Schovejte přede mnou ty jointy, co máte v ruce, jestli nechcete, abych je viděl," varoval nás strýc, než vstoupil.

Sam svůj joint odhodil přes celou místnost.

Mrknutím oka jsem ty jedovaté vzpomínky zahnal. *To je tou únavou.*

Strejda Rob mi strašně chyběl a Bella taky.

„Jsi dost zamlklý," poznamenal Ash nakonec. „Myslíš na *ni*?"

Vyprskl jsem. Musel jsem změnit téma.

„Myslíš, že jsou ryby mořský ptáci? Když přece lítají ve vodě?"

Tentokrát se zahihňal on.

„Řekl bych, že jo."

Usmál jsem se. Samozřejmě že ano! Z mezery mezi dvěma krabicemi jsem vytáhl složku plnou prachu, na níž stálo červeným písmem „UK důvěrné".

Jackpot, baby.

„Asi jsem to našel."

Jakmile jsem mu ten dokument hodil, přestal listovat smlouvami. *Složka na prvním místě.* Přelétl papíry očima a jedním koutkem se usmál, což bylo dobré znamení.

„Dobrý, máme to."

Oddechl jsem si. No konečně, ty vole! *Budu moct jet domů hibernovat.*

„Ty tu ještě zůstaneš?"

Ptal jsem se hloupě: samozřejmě že se ještě nechystal k odchodu. *Děkuju nebesům, že mi dala míň otravnou práci.*

„Rick mi chce přivést novou zajatkyni," prohrábl si s povzdechem vlasy.

Překvapeně jsem se na něj podíval. Už zase?

„Tak to už teda přehání."

„Zabiju ji a hotovo."

Zakroutil jsem hlavou. Jeho chování mě rozčilovalo, to Rickovo ale ještě víc. Všechno to tehdy zavinila ta čubka Jonesová.

„Kdy?"

Moje otázka ho zřejmě podráždila. Zamračil se a popuzeně zasupěl.

„Nevím a nic mi po tom není, já ji nechci.“

Přikývl jsem. Neměl jsem chuť se s ním hádat. *Ani trochu se mi nechtělo nechat na sebe v půl čtvrté ráno řvát.*

Naposledy jsem se s bratrancem rozloučil, a pak jsem archiv opustil. Vyšel jsem do schodů a přitom z dálky poslouchal hluk kamionů a hlasy mužů, kteří pracovali pozdě v noci. V tuhle hodinu všichni spali, ale tady v ústředí to byl ideální čas makat.

Cestou jsem znova přemítal nad Ashovou poznámkou. V té samé místnosti jsem ostatně s Kiarou a Ashem o Belle mluvil poprvé, skoro před pěti lety.

„Tak co, jaký to bylo?“ vyptával jsem se Kiary, která se točila na židli, místo aby mi pomáhala uklízet dokumenty.

Jednoho dne za to zaplatí. Jednoho dne nebudu dělat nic.

„Nic moc,“ posteskla si na své rande. „Má příšernej hudební vkus. A hudba, ta je důležitá.“

Když jsem vyprsknul, hodila mi Kiara do ksichtu propisku a založila si ruce.

„Ash je kde?“ vyslýchala mě čarodějnice.

„Naposled jsem ho potkal… někde.“

Obrátila oči v sloup, zatímco já jsem se lehce ušklíbl. Pruzením té čarodějnice jsem se bavil rád. Kiara byla dcerou nejlepší kamarádky mojí matky neboli Gemmy Scottové. A stejně jako Ashova sestra Abby byla Kiara otravná, potměšilá a měla příšernou povahu.

„Kdo bych podle tebe byla, kdybych měla být nějakou postavou z disneyovek?“

Vybuchl jsem smíchy při představě záporačky ze 101 dalmatinů.

„S tím tvým líčením Cruella.“

Snažil jsem se jí utéct z dosahu, když mě chtěla na místě rozsápat.

„Takže ty takhle, Jenkinsi? Fajn," vyzvala mě. „Řekni, že jsem princezna, nebo Ashovi prásknu, že jsi rozbil jeho oblíbenou hru."

„Ty jsi teda klesla hodně nízko, to je síla," rozhořčil jsem se nad její výhrůžkou.

„Chceš to zkusit?" pohrozila mi čarodějnice, když vzala do ruky svůj růžový mobil a chystala se vytočit mého bratrance.

„Zkusit co?" zeptal se Ash při vstupu do velkého archivu.

Využil jsem situace a zase si sednul.

„Kiara koupila šprcky a chtěla je vyzkoušet," zalhal jsem, zatímco její pusa získala tvar velkého „O". „Vidíš, koukej, už se dožaduje předehry."

Vybuchl jsem smíchy a ona mi hodila do obličeje nějaké dokumenty. Ash se zasmál a posadil se vedle mě.

„Tak to rande teda úplně nevyšlo, jestli chceš ojet Bena," přidal se s posměchem.

Zasmála se. Došlo mi, že situaci obrátil proti mně.

„COŽE! Terč je tady Kiara!"

„Jdi se vycpat, Bene!" opáčila a obrátila oči v sloup. „Potkala jsem Sama s Kylem, říkali, že máte na gymplu nějakou novou holku."

Ash přikývl.

„My jsme ten den, kdy nastoupila, zrovna makali."

„Víš, že si ostatní myslí, že mají naši rodiče nějaký vysoký postavení?" řekl jsem s úsměvem.

„No, vzhledem k tomu, že na vás po škole čekají bodyguardi a do školy vás vozí velký černý auta…" vypočítávala Kiara. „Lituju vás. Mně je při dálkovým studiu krásně."

Ash se ušklíbl.

„Já mám svůj hypermarket rád."

Ash našemu gymplu říkal „hypermarket", zboží představovaly baby, které mu s radostí podléhaly.

„Jen počkej, jednou pro nějakou holku na ty všechny, co ti padají k nohám, zapomeneš," prohodila Kiara s očima upřenýma na ukázkového bad boye, „a padneš k nohám ty jí."

„Jasně, Kiaro!“ odpověděl ironicky. „Jestli se to stane, což doufám, že ne, tak mi to dejte sežrat.“

Škodolibě jsem si promnul ruce.

„Jako bychom to normálně nedělali.“

Nadechl se k odpovědi, ale hned si to zase rozmyslel, a na mém rameni přistála jeho pěst. Zatvářil jsem se, jako by mě to příšerně bolelo, přehrával jsem. Sakryš, já bych se měl dát na herectví. Ben Cruise.

„Tak a já už toho mám plný zuby,“ zareptal jsem a odhodil zbylé dokumenty. „Ty nic neděláš, protože tu makám za tebe.“

Kiara na mě s potutelným výrazem ukázala prostředníček. Jen taktak jsem po ní neskočil a nenarval jí celou tu ruku až do krku.

„A já jdu domů,“ prohlásil Ash. „Tak ahoj zítra ráno.“

Vstal, protáhl se a před odchodem nám ještě zamával.

„Neměl jsi jít náhodou na nějakou party?“ zeptala se mě.

Pokrčil jsem rameny.

„Ash se do toho zrovna nehrnul.“

„Ale vždyť pozvali tebe.“

„Oba moc dobře víme, proč mě ti burani pozvali,“ řekl jsem a opřel se hlavou o stůl.

Povzdechla si.

„Řekni si, že příští rok už je neuvidíš.“

„Někdy Ashovi závidím,“ přiznal jsem se zkřiveným obličejem. „Já existuju, jenom když je nablízku on. I pro holky. Jakože, pamatuješ na tu buchtu, co se mi líbila?“

Semkla rty. Věděla, koho mám na mysli. Ta holka se mi líbila ve druhém ročníku, akorát že mě nechtěla. Chodila se mnou, aby se dostala k němu. Dověděl jsem se to ve chvíli, kdy mi řekla: „Když tě líbám, myslím na Ashe.“

Ta děvka vyjebala s veškerým mým sebevědomím. Zasraná Lexie.

„Ty jejich držky ti můžou bejt u prdele,“ prohlásila Kiara. „Po maturitě už bude nejdůležitější síť.“

Se zasupěním jsem unaveně přikývl.

„Představoval jsem si tu střední jinak.“

Maloval jsem si, že to bude nejlepší období mého života. Jenže studentky našeho gymplu neskutečně šílely po populárních žácích a fotbalistech. A kromě toho taky po týpcích, kteří si hráli na velké drsňáky. Hádejte, kdo ztělesňoval kombo všech tří? Nápověda: začínalo to na „A“ a končilo na „sher“.

Zkoušel jsem si najít kámoše taky bez nálepky s nápisem „bratranec Ashe Scotta“ na čele. Jenže i literární klub skrze mě viděl jeho. Nepřijali mě do party pod záminkou, že „s Asherem Scottem není záhodno se stýkat, takže s tebou taky ne“.

Ta nová se dostala na gympl, co stál pěkně za hovno. No nic, čekal jsem, že bezpochyby podlehne Ashovu šarmu. Tak jako všechny ostatní.

Dával jsem tomu rovný týden, než si ji připíše na nekonečný seznam svých trofejí.

Uchechtl jsem se. Prcek Ben byl pořádnej debil.

Pořád ji miluju jako pomatenej.

Stejně tak jsem se nenáviděl za to, že jsem jí ublížil. Doufal jsem, že je šťastná. Beze mě. Přestože já jsem bez ní nebyl.

Já se tak nesnáším, do háje.

„Já chci Bena Jenkinse, ne Ashera Scotta.“

KAPITOLA DRUHÁ

Posedlý

BEN

„Už toho mám fakt plný zuby, jak mi Rick diktuje, co mám dělat."

Rick si stál za svým. Vážně se mu chystal sehnat novou zajatkyni, přestože už milostpán dvě zabil a další dohnal k útěku, a to během sotva pár měsíců.

No jo, je to silák. Postrach Asher.

Malinko jsem se své vlastní myšlence zasmál, za což mě probodl pohledem. Odkašlal jsem si a pokrčil rameny.

„Proč mu prostě neřekneš, že ji nechceš?"

„No jo, sakra!" zvolal naoko ohromeně. „Že mě to dřív nenapadlo! Ty jsi normální génius, ty vole!"

Taky by si nemusel tolik vymýšlet! Nová zajatkyně by mu přišla vhod, mohl by jí dát půlku své práce, stejně jako já Sabrině.

Člověk musí myslet na zisk.

„Tak jo, Jenkinsi," spustil Ash, „víš co? Mně je to ukradený… Ne, já…"

Chodil dokola po temné místnosti a snažil se dát dohromady slova, kterými by se mohl vyjádřit. Já jsem zatím brouzdal po sociálních sítích.

„Zabiju ji," prohlásil nakonec svým chraplavým hlasem bratranec, který měl nakročeno stát se sériovým vrahem.

Asher rozparovač zajatkyň.

„Jo, jo," špitl jsem, aniž bych tomu, co právě řekl, přikládal sebemenší důležitost.

On to neudělá. Potřetí už ne. Už proto, že zabíjel nerad. Ty dvě zajatkyně… to bylo něco jiného. A navíc věděl, že kdyby začal dělat průsery, mohlo by ho to stát jeho titul vůdce sítě.

Projížděl jsem *tweety*, zatímco on brblal. Takhle se choval, kdykoli nad nějakou situací ztrácel kontrolu.

„Dovedeš si představit, že by se do města někdy vrátila Bella?"

Při té otázce se rázem zastavil, o což mi přesně šlo.

„Ne," odpověděl mi a zamračil se.

„Říkám, jestli si to dovedeš ‚představit'."

„Fajn, tak si představ, že v tvých představách říkám ‚ne'."

S povzdechem jsem se lehce dotkl Belliny fotky pořízené před lety. To byl Ashův pitomý nápad.

„Přestaň se na ni takhle koukat, vypadáš jak nějakej úchyl."

Ucítil jsem horko ve tvářích. Jen co Ash uviděl, jak v obličeji rudnu studem, rozesmál se na celé kolo. Z té holky, co nově nastoupila k nám na gympl, jsem nespustil oči.

Isabella Graceová. Do háje, byla nádherná!

„Proč si s ní nejdeš pokecat?" zeptal se mě bratranec, zatímco se zakusoval do sendviče.

„P-popovídat si s ní? Ne, ne, ne," vykoktal jsem a odvrátil pohled. „To není holka pro mě."

„Jestli s ní nehodláš mluvit, tak na ni přestaň civět, jako by ses chystal po ní vyjet v šatně."

Polkl jsem a pokusil se o novou studentku, která jedla kousek dál se dvěma holkami z mojí třídy, přestat zajímat. Když se Ash obrátil, modlil jsem se, ať si ho nevšimne. Isabella ovšem otočila hlavu ve stejnou chvíli a po rtech se jí mihl úsměv, úsměv pro Ashe. Jak jinak. Maličká jiskřička naděje, že bych ji mohl zajímat já, okamžitě zhasla.

Znovu se pustil do jídla jakoby nic.

„Proč ses na ni podíval?“ zeptal jsem se se špetkou žárlivosti v hlase.

Nechápavě svraštil obočí.

„Podíval na koho? Na Graceovou?“

Přikývl jsem. Připadalo mi, že pokukoval jejím směrem, s jistotou jsem to ale říct nemohl.

„Nejsi ty padlej na hlavu? Šmíroval jsem Kylea, před chvilkou totiž začal balit holky z druháku.“

Naklonil hlavu, abych viděl na našeho bratrance, jak se opírá zády o cihlovou zeď a vybavuje se s nějakou zelenovlasou holkou.

„Na zadaný baby já nešahám,“ ujistil mě Ash otráveně, „ale znova ti říkám, že bys na ni měl přestat takhle koukat.“

Usmál jsem se. Pochopil jsem, jak to myslel.

„Můžeš si ji vyfotit a nechat si tu fotku v telefonu, jestli chceš. To bych udělal já, abych se na ni mohl hodiny dívat, aniž bych dal najevo, že se mi líbí.“

„Tys to už někdy udělal?“ zeptal jsem se ho se svraštělým obočím.

„Mně se ještě žádná holka nikdy nelíbila, ale tohle bych udělal na tvým místě.“

Míhalo se mi před očima těch pár jejích fotek, které jsem měl. Ta andělská tvář mi chyběla. Byla takový ten typ holky, co se hodně usmívá a hrozně moc se směje.

Ten smích. Smála se všem mým vtipům, i těm nejblbějším.

„Posloucháš mě, když na tebe mluvím?“

Ash mě vytrhl ze snění. Se založenýma rukama si mě měřil pohledem.

„Ehm, jo, jo,“ vykoktal jsem.

„Co si o tom teda myslíš?“

Do prdele. *O čem to mluví?*

„Je to hodně špatnej nápad," vypadlo ze mě, jako bych věděl, o čem to povídám.

Mlčky se na mě podíval a nepatrně se ušklíbl.

Fajn. Ví, že jsem ho neposlouchal. Do prdele.

Vytáhl z krabičky cígo a zapálil si. Jakmile jsem nasál vůni cigarety, dostal jsem na ni chuť.

„Kdy přijede?"

Nad tou otázkou obrátil oči v sloup a povzdechl si:

„Teď jsem to říkal, tys mě celou dobu neposlouchal."

S omluvným úsměvem jsem pokrčil rameny a pak jsem uhnul před letící knihou, kterou se mi pokusil trefit do obličeje. Zasmál jsem se a on mě nevrle informoval:

„Dneska večer."

Vyvalil jsem oči. *Už?*

„Ale vždyť to je hrozně brzo!"

„To jsem před pěti minutama říkal taky."

Nad jeho odpovědí jsem se pousmál a zeptal jsem se ho:

„Dobře, ale jakej můj názor jsi to chtěl znát?"

„Že jseš kokot. Chtěl jsem se tě zeptat, jakej na to máš názor."

Usmál se a já jsem udělal totéž, aby mi další knížka nepřerazila nos.

V ruce mi zavibroval telefon. Volal mi Rick. Ukázal jsem displej Ashovi a ten mě poprosil, abych to típnul.

„Myslíš, že už dorazila?"

Kouknul se na hodinky na svém zápěstí.

„Se zpožděním."

Nacházeli jsme se v Ashově kanceláři ve třetím patře. I když se to nezdálo, ten barák byl obrovský. Ještě jsem si ho celý neprošel, ale věděl jsem, že je tam garáž a v suterénu střelnice. Rick, Kiara a Sabrina byli v zasedací místnosti ve druhém patře.

Vstal jsem, abych ho přiměl se k nim spolu se mnou přidat. Zabručel a vydal se za mnou. Majordomus ještě dole čekal na příjezd Ashovy nové zajatkyně.

Jsem zvědavý, jak vypadá.

Jen co jsme překročili práh místnosti na konci chodby, spočinuly na nás pohledy zbytku party. Kiara si podrážděně odfrkla.

Nasadil jsem vysoký tón hlasu a položil ruku na hruď bratranci, který mi málem zlomil prsty.

„Tak tedy, dobrý večer, jmenuju se Benny a jsem Ashova nová zajatkyně."

Sabrina se uchechtla, zatímco na Ashe upírala oči s černými linkami. Ona mu prostě nedá pokoj, krucinál. Připomínala mi všechny ty holky z gymplu.

„Vidělas Ashe?" zeptala se nějaká holka za mnou. „Dneska ráno byl na tréninku strašně sexy."

„To teda! To tělo, ty svaly… kdykoli se na mě podívá, tak mě zamrazí," zakňourala ta druhá.

„On se na tebe dívá?" zeptala se jí kámoška vyjeveně.

Obědval jsem sám. Ash kvůli nějakému problému ohledně sítě těsně před přestávkou odešel. Holky jedly za mými zády a mluvily o mém bratranci, jako by byl bůh, což mě dost štvalo.

Jakmile jsem zpozoroval Kylea se Samem, rázem se mi ulevilo, že už nebudu muset jíst sám a poslouchat ty baby vyslovovat Ashovo jméno.

„Vypadáš jak spráskanej pes," poznamenal Sam, když pokládal svůj tác.

„Jsem unavenej," vysvětlil jsem, zatímco si sedali.

„Kdepak je náš blonďák?" zeptal se Kyle a vzal si sousto vcelku nevábného jídla.

„Odešel kvů–"

Zarazil jsem se v půlce věty, když do místnosti vešla Isabella. Hledala holky, se kterými obvykle obědvala. Jak se rozhlížela, naše pohledy se střetly. V tom okamžiku se na mě usmála.

Ona se na mě usmála.
Div se mi nerozskočilo srdce.

„Sabrino? Víš o tom, že jestli bude Ashova nová zajatkyně hezčí než ty, tak navrhnu, že si vás prohodíme?“ řekl jsem jí, jakmile jsem se probral ze snění.

Ash si podrážděně odfrknul, zatímco ona se zahihňala. Ta ženská byla stejně sebestředná jako Ash.

„Hezčí než jsem já nikdy nenajdeš, Bene. To není možný.“

„No to víš že jo!“ řekla Kiara a obrátila oči v sloup.

Všichni jsme se v kanceláři rozvalovali v právě pořízených kožených křeslech, která byla ještě cítit novotou. Ash měl ztemnělý výraz a zaťatou čelist. Zlé znamení.

„Co když ji Ash zabije?“ zeptala se Kiara Ricka.

„Tak to bude už –“

Strýce přerušilo zaklepání na dveře. Moje zvědavost vzrostla. Těšil jsem se, až uvidím, jak nová členka naší partičky vypadá.

Rick přistoupil ke dveřím, které pomalu otevřel, a vtom jsme uviděli Carla.

„Že ti to ale trvalo!“ rozkřikl se Rick.

„Promiň, hlavní silnice byla zacpaná, musel jsem to objet jinudy.“

Rick nám zacláněl ve výhledu na tu mladou ženu, což nás rozpalovalo do běla.

„Do háje, Ricku, uhni!“ špitla Sabrina.

„Nevidím na ni,“ zašeptal jsem.

„Já taky ne,“ rozhořčila se Kiara a nadzvedla se.

Konečně Rick ustoupil. V první chvíli jsem vytřeštil oči. Byla překrásná.

Akorát se až moc podobá Isošklivce… a to není dobrý.

Vypadala ustrašeně. Člověk by skoro řekl, že jako zajatkyně pracuje poprvé.

Celý je to nějaký divný.

„Rozhodně odmítám, to je moje poslední slovo, kterým dnešní schůzi končím," prohlásil Ash a rezolutně u toho vstal ze židle.

A je to tady!

„Nedělej ofuky, *Ashi*. Na obchody je jak dělaná, její bývalý pán o ní říkal, že je hrozně podnikavá," vysvětlil Rick.

Teda, ten bývalý pán o ní mluví, jako by byla prostitutka.

„Já novou zajatkyni nechci, Ricku! Tak se na ni k čertu podívej, vždyť vypadá jak zombie! Z tý nic nebude, jestli na tom teda nechceme být ještě hůř."

„Nemel nesmysly, je nádherná!" řekl strýc. „Přesně takový se ti líbí."

Až moc přesně…

„Jestli chceš, Ashi, můžu ti ji vyzkoušet. Ať víme, co v ní je…"

Slova, kterými jsem chtěl jenom odlehčit atmosféru, tu hezkou zajatkyni znechutila. Na mou věru.

„Tady ji máš, pozornost podniku!"

Jackpot! Dvě zajatkyně za cenu jedné.

„Ben nemůže mít dvě zajatkyně, Ashi, to je bez debat."

To je ale závistivec.

Kiara pošeptala Sabrině, že je podobná Jonesové. Vida, tak nejsem blázen. *Ajaj… myslím, že Ash zaslechl to co já…*

„VYPADNĚTE!" zařval. „I S NÍ!"

Zavřel jsem oči. Jo, slyšel to a měl našlápnuto k průseru, cítil jsem to.

Já mám dobrý nos. Za mlada jsem pracoval pro policii jako německý ovčák. To byla lež. *Ale vtipná.*

„Přesně tohle po tobě chtěl."

Zmínkou o jeho otci Rick hraje na Ashovu tenkou strunu: holý fakt.

Otočil se na nás a s vražedným pohledem vychrlil:

„Bez něj bych do těch vašich debilních obchodů nikdy nezabřednul."

To byla pravda. Ze začátku chtěl pracovat v *Scott Holding Company*, to místo už ale mezitím získal někdo jiný.

„Když už v nich jsi, tak se postarej, aby obchodování šlapalo jako za něj. Jde to teď mizerně a ty to víš."

„Proto musíš přijmout novou zajat–"

„Sklapni, Kiaro!" utnul ji Ash příkře.

Hej, hop! Chytej košťátko, čarodějnice.

Carl odešel a Ash s ním. Ta milá zajatkyně si masírovala paži, což znamenalo, že s ní někdo špatně zacházel. *Ten Carl se k ženám nikdy neuměl chovat.*

„Tak! Teď, když se problém vyřešil, mi dovol se představit. Mé jméno je Rick a tohle je Ben, Kiara a Sabrina."

Obě husy zlehka zamávaly, zatímco ona se jenom nuceně usmála. Zjevně tady být nechtěla. To jsem ale nechápal… Mohla prostě odmítnout, ne? Žádná zajatkyně nemusela pracovat s pánem, u kterého nechtěla být.

„Tvůj bývalý pán si za tebe řekl balík," pokračoval strýc. „Doufám, že jsem měl šťastnou ruku…"

„Moje nabídka kdyžtak pořád platí," prohodil jsem s lehkým úšklebkem.

„Někdo z vás se Ashe dojde zeptat, kde bude jeho nová zajatkyně spát."

Nepřipadá v úvahu. Už teď jsem na sobě cítil Rickův příkrý pohled.

„Jdi si tam sám! Já mám na práci lepší věci než ležet zmrzačený v nemocnici!"

Kdybych teď za bratrancem šel, udělá si ze mě při těch svých záchvatech vzteku boxovací pytel. Vzhledem k tomu, že si dlouho nebyl zaboxovat, aby se vybil… *Nebudu riskovat.*

„Můžu jít já?" zeptala se Sabrina.

„Ne," řekl jsem zároveň s Rickem.

Náhle se zadíval na Kiaru. *Skáču radostí.*

Posměvačně jsem se na tu čarodějnici otočil a ona mě probodla pohledem. Zavrtěla hlavou, ale o pár vteřin později ustoupila.

„Všechny vás nenávidím, srabi," zabrblala cestou z místnosti.

Moje tělo zaplavil pocit zadostiučinění. *Ach, jaká rozkoš!*

Po pár minutách ticha jsme nakonec uslyšeli Ashův řev. Podrážděně jsem si povzdechl. *Prosím, ať to brzo přestane!*

Kiara se do místnosti vrátila bez Ashe. V tu chvíli vzal Rick krásnou zajatkyni za paži. Jenže se zrovna přiřítil Ash, div nové dveře nevypadly z pantů, a odvlekl zajatkyni kamsi do chodeb domu. *Konečně klid!*

„Co teď?"

„No, půjdeme domů," řekla Sabrina a pokrčila rameny.

Bude mi potěšením. Rozloučil jsem se s ostatními a sešel ze schodů. Ash hromoval v obýváku. Špinavou práci jsem nechal na Kiaře. On by v té zuřivosti skočil po komkoli. *A já to určitě nebudu.*

Beze slova jsem odešel. Popravdě řečeno jsem spěchal za jediným: vrátit se domů, abych se s ní znovu shledal. Shledal se s ní ve spánku. Shledal se s ní ve snech.

„Nechápu, proč si s ní nechceš popovídat," vzdychl bratranec.

Zachvěl jsem se, do obličeje mi foukal studený noční vítr. Seděl jsem s Ashem na prázdném dětském hřišti. Už minula půlnoc. Bratranec kouřil joint, zatímco já jsem se beze slova, s pohledem upřeným na displej mobilu, nalíval pivem.

„Já… já nechci, aby mě poslala do háje," přiznal jsem. „Víš co… všechny holky, co se mi líbí, mě buď nechtěj, nebo chtěj tebe."

Rozčíleně mlasknul.

„A co jako? To na ni budeš radši do konce roku koukat jak idiot a pak ji necháš odejít?"

Mlčel jsem. Věděl jsem, že má pravdu, ale nedokázal jsem se překonat. Bál jsem se odmítnutí. Jejího odmítnutí. A tak jsem jen snil o tom, jak mě objímá. Sakra, já byl fakt divnej.

„Co bys na mým místě dělal ty?“ zeptal jsem se zvědavě.

Ash se rozhoduje vždycky nejlíp. A já jsem potřeboval inspiraci.

„Snažil bych se ji zaujmout.“

Geniální myšlenka!

„Jak to mám udělat?“ zvedl jsem k němu tázavě hlavu.

„Jednoduše: nevšímej si jí.“

KAPITOLA TŘETÍ

Ona

BELLA

„Co budeme dělat teď?“ zeptala se mě moje spolubydlící Riley. „Mít diplomy je sice moc hezký, ale když je nijak nevyužíváme…“

Dva měsíce předtím jsme dostaly diplomy, kusy papíru po letech šílené dřiny. Když jsme už týden měly univerzitu konečně za sebou, trávily jsme čas sledováním seriálů a hororů a tak si naplno užívaly dovolené, kterou jsme si vzaly.

„Nevím. Možná se vrátím do Los Angeles.“

V osmnácti, těsně po gymnáziu, jsem z toho města odjela sem na Manhattan za studii sociologie. Abych udělala radost rodičům. Vždycky jsem si říkala, že se vrátím, až školu dokončím. Jenže jsem si to na poslední chvíli rozmyslela. Prostě jsem ještě nebyla připravená.

„Já furt vůbec nevím,“ svěřila se mi Riley nejistě. „Asi se chci vrátit do Irska. Ale zároveň se mi z New Yorku nechce.“

Já jsem to měla úplně stejně. Ten pocit, kdy jsem nevěděla, co chci ani co nechci, mě děsil.

„Já tady nejspíš ještě pár měsíců pobudu, abych si našetřila ještě trochu víc na tu kavárnu, co si přeju otevřít v Los Angeles.“

Můj první byznys ani za nic nebudou platit rodiče! Jenže abych nebyla závislá na penězích svého otce, musela jsem šetřit.

„Chceš to mít jako svý dítě, to se rozumí," řekla mi s úsměvem. „Nemůžu se dočkat, až tě v tý tvý kavárně navštívím a dám si tam něco k pití!"

Usmála jsem se. Rodiče mě nikdy nenechali nic platit. O tom, že na půl úvazku pracuju v kavárně, ani nevěděli. A důvod: máma by se strachovala dvakrát víc než obvykle a hlavně by trávila většinu času mojí psychologickou analýzou. *Nenávidím její práci. Nepotřebuju, aby mi psycholožka vysvětlovala, proč se snažím osamostatnit.*

Táta se živil pracovními příležitostmi, které větřil v nejrůznějších koutech Los Angeles. Role obchodníka mu padla jako ulitá, ale zabírala mu všechen čas.

Riley, jejíž matka byla stejně zaneprázdněná jako můj otec, mě chápala. Ostatně jsme se poznaly díky nim… o hezkou řádku let dřív. Naši rodiče hodně často pracovali spolu.

„Máma si myslí, že jsem pořád v prváku, drží ji to už čtyři roky, ženskou zatrolenou. *Čtyři roky.*"

Rileyina matka se o dceřina studia, a dokonce ani o její zdejší život nijak zvlášť nezajímala. Byla volná jako pták, což jsem jí skoro záviděla. Mně máma nesčetněkrát za den volala a ptala se, co dělám a s kým jsem, nebo mě nabádala, abych nechodila domů pozdě večer. Ačkoli byla tisíce kilometrů daleko, jako by se mnou bydlela. Skoro jsem z toho nemohla dýchat.

Když jsem byla mladší, byli na mě rodiče docela přísní: žádní kluci, žádné party, žádné chození ven po večerech nebo víc než dvakrát do týdne. Když jsem někdy někam vyrazila, následujícího dne už jsem ven nemohla.

To byly teda časy…

„Dokážeš si představit, že bys v Los Angeles potkala bývalýho?" zeptala se mě škodolibě.

Jakmile ho zmínila, moje srdce vynechalo úder. To slovo ho nevystihovalo, a přece v mé hlavě odkazovalo jedině na něj.

Bena. Benjamina. Jenkinse.

„Nemyslím si, že ho ještě někdy uvidím," vzdychla jsem nakonec při skládání oblečení.

„Ale chtěla bys?"

„Ne."

Nechci ho vidět, on… Ne. Už ho nikdy nechci vidět.

Moc jsem doufala, že ho zase potkám. Ta doba už ale minula a on se nikdy nevrátil.

„Moc se mstíš, Isabello," zabručela a dala oči v sloup.

„Naopak, málo! Vždyť si jen tak bez varování zmizel," připomněla jsem jí zamračeně.

Riley si založila ruce.

„Jo, ale třeba k tomu měl dobrej důvod! Co ty víš?"

Nevím o tom nic, ale i tak…

„Lidský bytosti jsou obdařený jednou takovou vlastností, říká se jí ‚schopnost komunikace'. I když jsme spolu nechodili, něco mezi náma bylo, Riley!" odsekla jsem rozčíleně.

Svalila se v mém pokoji na zem. Ať jí moje slova vadila, jak chtěla, já jsem byla odhodlaná si trvat pěkně na svém.

„Ty jsi fakt paličatá," vypadlo z ní, zatímco se dívala do stropu. „Co když umřel?"

„Kdyby byl mrtvý, jeho bratranec by mi to oznámil."

A o tom jsem přesvědčená.

„Ash?"

„On sám."

S Ashem jsme si na gymnáziu nebyli nijak blízcí. Mluvil se mnou jenom hodně zřídka, ale věděla jsem, že by mi tehdy dal vědět, kdyby se Benovi něco přihodilo. Jenže dva dny po Benovi zmizel i on…

„Zajímalo by mě, jak teď vypadá v obličeji. S věkem člověk krásní," řekla mi s rozzářenýma očima. „Takže on musí dělat modela pro Calvina Kleina!"

Zasmála jsem se jejímu nadšení. Ještě jsem měla v mobilu Ashovu fotku, kterou mi poslal Ben, když jsme spolu mluvili. Zachycovala Ashe, jak spí na gauči ve svém pokoji. Riley se do té Scottovy fotky v tu ránu zbláznila a poprosila mě,

abych ji *nikdy* nesmazala. Nutno přiznat, že Ash byl neuvěřitelně krásný. Já jsem ovšem tenkrát měla velkou slabost pro ebenové vlasy a škodolibý úsměv jeho bratrance.

„Jdu se osprchovat," prohlásila spolubydlící. „Jenom pro info: dneska večer jdeme ven!"

Svraštila jsem obočí. Chtěla si přece udělat společný filmový večer, ne?

„Neplánovaly jsme tu náhodou zůstat?"

„Nerada jsem moc dlouho doma, deprimuje mě to."

Uchechtla jsem se.

„Jestli někdy vypukne nějaká pandemie a budu muset zůstat zavřená doma, po dvou dnech už nebudu vědět, co dělat."

„Co takhle zhlídnout všechny ty seriály, co jsi rozkoukala a nikdy se na ně nedodívala? Dělat si pleťový masky?"

Moje návrhy ji nezaujaly.

„Tak týhle strašný představy mě ušetři, Bello. Dneska večer se jde do hospody!"

Pak můj pokoj opustila a nechala mě tam o samotě třídit oblečení.

Každá zmínka o Benovi přivolala zpátky všechny ty myšlenky, které jsem skrývala hluboko ve svém nitru, a ty znovu zaklepaly na dveře mojí duše. Pronásledovalo mě tolik nezodpovězených otázek, založených na nadějích a omluvách, které jsem v sobě vůči němu roky živila, abych ho nemusela nenávidět.

Rychlým krokem jsem se ubírala chodbami svého nového gymplu. Přestěhovali jsme se sem, do Los Angeles, kvůli otcovým obchodům. Toho dne jsem ve škole byla podruhé. Ještě jsem se mezi spolužáky nezačlenila, na každé hodině jsem ale potkávala v podstatě tytéž tváře.

Přišly ke mně dvě ohromně milé dívky, aby se se mnou seznámily, a tehdy jsem s nimi poprvé obědvala. Doufala jsem,

že dnešní den proběhne stejně klidně jako ten první… Ačkoli jsem dorazila s desetiminutovým zpožděním, protože jsem zabloudila.

Celá zadýchaná a s bušícím srdcem jsem zatlačila do dveří třídy. Učitel matematiky naštěstí ještě nepřišel. Cítila jsem na sobě tíhu všech těch očí, které se upíraly na můj hanbou zrudlý obličej.

Mávly na mě ty dvě holky z prvního dne, a tak jsem se na nikoho jiného ani nepodívala a zamířila rovnou k nim.

„Už jsme myslely, že dneska nepřijdeš," řekla dívka jménem Juliette.

„Já jsem… zabloudila… na chodbách," podařilo se mi ze sebe vypravit, mezitímco jsem se snažila popadnout dech.

Ta druhá, Ginny, se zasmála a dala mi svoje telefonní číslo, abych jí, až se příště ztratím, zavolala. Ty holky byly vážně moc laskavé. Já, která jsem si myslela, že nedokážu získat nové kamarády, jsem byla doopravdy šťastná, že jsem je našla.

V zápalu zvědavosti jsem pozorovala spolužáky ze třídy a všimla si dvou tváří, které jsem včera neviděla. Ze začátku jsem je pokládala za nováčky, ale vypadalo to, že žáci kolem nich je znají.

Tři dívky, které jsem zařadila do kategorie „oblíbených holek", po jednom z nich, po tom blonďákovi, doslova slintaly. Jevil se až příliš chladně a odměřeně. S pohledem upřeným do mobilu si prohraboval rozcuchané vlasy. Musela jsem uznat, že byl skutečně moc hezký. Aspoň z profilu.

Zahleděla jsem se na toho druhého kluka poblíž blonďáka. Měl matnou pleť a tmavé vlasy. Byl roztomilý, se zasmušilýma očima, které člověka hypnotizovaly. Které mě *hypnotizovaly.*

Rozbušilo se mi srdce, jakmile jsem zpozorovala, že kouká i on na mě. Rychle jsem oči odvrátila a zaposlouchala se do povídání holek, které mi o těch dvou neznámých právě vykládaly.

„Takže támhleten, to je Asher. Všichni mu říkají Ash. Patří k takovým těm hodně chladným týpkům, co nemluví s nikým kromě vlastních bratranců a blízkých kamarádů."

„Hraje za školu americký fotbal," dodala Ginny. „Není to dobrá partie. Hodně kouří a pere se s každým, kdo se na něj zle podívá nebo ho nějak víc provokuje."

„Oficiálně nikdy s nikým nechodil, má jenom holky na jednu noc. Třeba tu, co je vedle něj… i všechny ostatní. Je dost povýšený, takže skoro vůbec nemluví."

Ash ztělesňoval typický příklad arogantního bad boye. Fyzicky byl moc hezký, ale vyzařovala z něj taková mrazivá, nebezpečná aura, která mě rozechvěla.

„Ten druhý, to je jeho bratranec, myslím že Ben. Vtipkuje… a to je všechno."

Zamračila jsem se. Ashe měly proklepnutého, zato o tom Benovi nevěděly nic?

„To je všechno?" zeptala jsem se a otočila se na něj.

Zrovna odvrátil pohled. To se na mě těsně předtím ještě pořád díval?

„Hele, já na tebe mluvím!" řekla Riley a zamávala mi rukou před obličejem.

Rychle jsem mrkla, abych svou mysl, která se zatoulala kilometry daleko od mého těla, dostala zase pod kontrolu.

„Kdepak jsi byla?" zeptala se mě se škodolibým úsměvem.

„V Los Angeles."

Zazářily jí oči. *Ten pohled znám.*

„V pokoji B–"

„NE!" zakřičela jsem, přičemž jsem si zacpala uši a zavřela oči.

Uslyšela jsem, jak se směje. Pokusila se mi uši uvolnit, zatímco křičela:

„Onoho večera, kdy jste –"

Zařvala jsem, abych konec té věty přehlušila, načež ona vybuchla smíchy.

„Ale no tak, já už toho nechám," prohlásila cestou z pokoje.

Vzdychla jsem a dala ruce dolů. Vtom se ve futrech zjevila její hlava.

„Spolu spali?“

Hodila jsem po ní polštář. Ona vyprskla smíchy a oznámila mi:

„Ada chce, abychom se u ní stavily.“

Ada byla sousedka z prvního patra. Sedmdesát let, loni ovdovělá, se dvěma rozkošnými psy.

„Děje se něco?“

V odpověď zavrtěla svou rusovlasou hlavou:

„Je moc unavená na to, aby vyvenčila psy. Oblíkni se, jdeme se trochu projít do parku.“

Souhlasila jsem a vstala ze země. Potom, co jsem skoro hodinu seděla, už mě bolel zadek. Rychle jsem na sebe něco hodila a šla za Riley do koupelny.

Zatímco se má spolubydlící fénovala, já jsem si rozpustila vlasy a promnula hlavu. Vychutnávala jsem si ten úžasný moment, kdy jsem si po celém dni se sepnutými vlasy stáhla gumičku.

„Můžeme?“ zeptala se mě.

Přikývla jsem.

Riley zazvonila u Adiných dveří. Ta nám otevřela s týmž vřelým úsměvem, jaký měla na rtech už od našeho prvního setkání. Byla to velmi laskavá paní.

„Děvčátka!“ pustila nás nadšeně dovnitř. „Moc mě mrzí, že vás ruším…“

„Nic si z toho nedělej, Ado, my to děláme rády!“ uklidnila ji moje spolubydlící, mezitímco ji objala.

Nabídla nám svoje lahodné čokoládové sušenky, jejichž lákavá vůně se linula až do šestého patra. Budova nebyla nijak velká a hluk města se ze začátku skoro nedal vydržet.

„Tumáte,“ řekla, když nám podávala vodítka. „Dávejte na sebe pozor!“

Naposledy jsme si zamávaly a odvedly oba Welsh Corgi Pembroke, kteří se začínali třást už teď, k východu. Venku

panovalo nevlídné, šedivé počasí jako v zimě. Zimomřivá Riley si na dva tlusté svetry dokonce natáhla mikinu, šálu, nasadila si martensky… a oblékla velikánskou bundu.

Já jsem měla jen bundu. Džíny mi moje už nyní rozklepané nohy ani trošku nehřály.

„Jé, volá mi Josh," řekla a zvedla telefon.

Josh byl náš společný přítel, kterého jsme poznaly na vysoké. Ten flek v *Column's Coffee* jsme dostaly díky němu, on tam totiž dřív pracoval.

„Tak Josh to dnešní pivko odložil na jindy," povzdychla si Riley. „Dneska večer to vidí spíš na korejskou pleťovou masku a čaj."

„Předpokládám, že se pohádal s Aidenem."

Přikývla a já jsem se usmála. Tak jsme to dělávali po každé hádce. Josh se svým přítelem Aidenem bydlel necelý rok, ale chodili spolu skoro tři roky. Když jsme se poznali, Aiden s Joshem byli jenom kamarádi. Netrvalo dlouho a vyklubalo se z toho něco víc. Kdykoli jsem je spolu viděla, byla jsem z toho naměkko.

Dál jsme venčily psy a přitom si povídaly. Riley mě poprosila, abych ji vyfotila před obrovskou budovou jedné z největších firem ve Spojených státech, *Scott Holding Company*, rodinného podniku hnízdícího uvnitř obrovské věže ze skla a oceli.

Na protějším chodníku ulice stáli připravení paparazzi, což znamenalo, že se v kancelářích pohybuje Shawn Scott. Čekali, až mladý ředitel vyjde z věže, aby mu mohli pokládat všemožné otázky.

Zaslechla jsem v televizi, že se mu podařilo získat další podíly z trhu a že se nedávno oženil s modelkou, se kterou už pár měsíců chodil. Přišlo to brzy, ale dalo se to čekat. Předpokládala jsem, že o podílech z trhu sem s ním ti paparazzi mluvit nepřijeli.

„Shawn bude mít se svou ženou krásný děti," řekla mi Riley, které mladý ředitel připadal naprosto úžasný.

„Tím jsem si jistá, vždyť na jejich svatbu všichni čekali. Před pár týdny instagram přetékal jejich fotkama."

„Já to viděla!" zvolala Riley. „Shawn se plácnul přes kapsu, toho obřadu se zúčastnila skoro celá jeho rodina."

Ne všichni na tu událost dorazili, tahle rodina byla totiž známá svou početností. Její členové žili roztroušení tak nějak po celé zemi. Sama jsem to jméno slyšela, ještě než jsem se o tomhle podniku dověděla, ale šlo o vcelku běžné příjmení, tak co.

Jediné jméno, na které moje hlava odmítala zapomenout, znělo Ben. *Jenkins*.

Jak já tě za to, že jsi beze slova odešel, nenávidím.

Tu jedinou větu bych mu ráda řekla, kdybych ho někdy potkala. Bezdůvodně odešel, jako by nikdy ani neexistoval. Aniž se jedinkrát ohlédl. Aniž měl sebemenší výčitky. Jako bych pro něj nic neznamenala, zatímco jsem do něj tenkrát zrovna začínala být zamilovaná.

„Já chci Bena Jenkinse, ne Ashera Scotta."

Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem na něj zapomněla a že jsem tu kapitolu uzavřela – nic z toho jsem neudělala. Vůbec jsem se v tom neposunula. Pořád jsem doufala, že na něj někde na ulici zase narazím.

On však můj život opustil, jako by do něj nikdy ani nevstoupil, jako by k tomu všemu, co se mezi námi stalo, nikdy nedošlo.

A pro to, jak čtyři a půl roku předtím zmizel, neexistovalo žádné ospravedlnění.

Žádné.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Nalezený

BELLA

Zatímco se naše jazyky smyslně proplétaly, razily si mé ruce cestu skrz jeho vlasy. Naše vroucí těla ten žár už nemohla vydržet. Ucítila jsem, jak mi zvolna svléká svršek. Jeho ruce na mém pase, jeho vůně…

Zavřela jsem oči, když se jeho ústa posouvala níž podél mého krku. Olízla jsem si rty a vychutnávala si ty jeho na své kůži, která toužila jen po něm.

„Ach, Bello,“ špitl mezi dvěma polibky těsně nad mým dekoltem.

„Bene… Já… já tě miluju…“

Vtom jsem otevřela oči. Zvonění budíku mě nemilosrdně vrátilo do reality. Takhle se to opakovalo pokaždé: stačilo, abych o něm mluvila, a už mě zase pronásledoval, on i ty chvíle, které jsme spolu strávili, než se vypařil, jako by byl pouhým snem.

Srdce mi v hrudi hlasitě bušilo a to byl Jenkinsův efekt. Rozechvěl se mi ret, nemohla jsem to vydržet. Nemohla jsem vydržet setkávat se s ním ve snech, jako by se mi vysmíval, že odešel.

„Bello…?“ ozval se kousek ode mě Joshův rozespalý hlas. „Budík, Bello…“

„J-jo.“

Vypnula jsem protivné vyzvánění budíku na mobilu a nechala je zase spát. Předchozího večera jsme si ustlali u mě v pokoji, potom co jsme se dívali na filmy a radily Joshovi ohledně jeho milostného problému s Aidenem. Mimochodem jsem si byla téměř jistá, že Riley usnula s maskou na obličeji.

Když jsem vyrážela, v ulicích už začínalo být rušno. Odbíjela sedmá hodina, pro některé čas jít do práce, na fakultu nebo do školy. Pro jiné čas, kdy se vrací domů vyspat, po tom, co celou noc s kámoši flámovali a ožírali se do němoty.

Zvykla jsem si chodit v brzkých ranních hodinách běhat do Central Parku, dnes jsem však vzala za vděk chůzí a pozorováním lidí kolem mě. A nevynechala jsem ani pár fotek oblohy. *Svou vášeň*.

Potloukala jsem se tudy, abych si provětrala hlavu. Abych se vzdálila Benovi.

Skutečně jsem na něj nikdy nezapomněla, ani na vteřinu, ani jedinkrát. Raději jsem to však popírala a potlačovala své city, jako jsem to dělala celá léta. I když si nezasluhoval, abych na něj myslela. Tím spíš, že po mně asi měl jiné holky. *Dokonce určitě.*

Zastavila jsem se ve Starbucks, abych koupila oblíbené nápoje svým dvěma kamarádům, kteří nepochybně ještě spali, na to bych vzala jed. Zazvonil mi mobil a já jsem obrátila oči v sloup, jakmile jsem si přečetla jméno na displeji. Lily Graceová. Máma.

Jaké překvapení, to jsem opravdu nečekala!

„Čau, mami,“ spustila jsem cestou z obchodu.

„Ahoj, Isabello, ty jsi venku…? Slyším kolem tebe lidi.“

„Jo, vyrazila jsem se trochu projít.“

„Je všechno v pořádku? Na procházky je přece ještě brzo, zlato.“

„Jo, všechno je v pořádku,“ zasupěla jsem.

„Rozhodli jsme se s tátou, že na týden pojedeme na dovolenou na Bali. Říkali jsme si, jestli bys nechtěla s námi, když teď už nemáš školu…“

Dělala jsem, jako bych přemýšlela, ačkoli jsem věděla, že samozřejmě odpovím *ne*. Týden s nimi někde trčet a poslouchat jejich řeči o mé budoucnosti, jako by šlo o budoucnost jich samotných, to jsem vážně neměla zapotřebí.

„Promiň, ale nemůžu. Tou dobou chci pomáhat jedněm kamarádům s učením, takže…“

„Vždyť jsme se neviděli od letních prázdnin, Isabello! Opravdu si s tátou přejeme, abys s námi trávila víc času. Sice to nespěchá, ale nech si to projít hlavou.“

Do hlasu se jí vkradla špetka smutku. Jak jsem ale mámu znala, manipulovala mě, abych se k tomu uvolila.

„Popřemýšlím o tom, zavolám ti později, už musím.“

„Tak jo, zlato, dneska večer čekám odpověď. Ať se ti dneska daří a pořádně jez, po těch kupovaných blbostech přibereš.“

Obrátila jsem oči v sloup a zhluboka se nadechla, než jsem hovor ukončila.

„Čau, mami.“

„Ahoj, Isabello.“

Vystoupala jsem po nekonečném schodišti v domě a konečně otevřela dveře bytu. Jakmile jsem je zase zavřela, tiše jsem si oddechla. V bytě panovalo ticho. Oba kamarádi očividně ještě spali.

Mohla jsem je buď probudit nějakou hudbou, kterou nesnášeli, nebo je nechat spát do jedné odpoledne.

Není nad čím dumat.

„Tak jo, Google, pusť ‚Dame Tu Cosita‘ od El Chomba.“

A už vyhrává jeden z nejtanečnějších budíků.

Když jsem vcházela do pokoje, Riley hlasitě zabručela a přikryla si hlavu polštářem. Josh se zamračil, zacpal si uši a přehrnul přes sebe peřinu.

„BELLO!“ zařvala nakonec Riley.

Smála jsem se. *To máme ale krásný den!*

Zatímco jsem na hudbu naoko tančila, roztáhla jsem závěsy, takže do místnosti, kde byla doteď tma, proniklo slabé denní světlo.

„Podívejte, jak je dneska venku hezky!“ zvolala jsem ironicky. „Z tohohle počasí se chce člověku spát ještě víc, co?“

Venku bylo velmi pošmourno a velmi chladno.

„Řekněte, že je to jenom zlý sen,“ zavrčel Josh, když otevřel oči.

„No tak, vstávat, přinesla jsem něco na zub!“

„Pojď, zabijeme ji a tělo hodíme do jezera,“ navrhla Riley.

Skočila jsem do postele a s úlevným povzdechem si mezi ně lehla.

„Pěkně se tady leží a kouká do stropu.“

„Sklapni, Graceová,“ vyhrkl Josh a napůl se zvedl. „No do prdele… Riley, ty už jsi zase usnula s maskou… Vypadáš jako Grinch.“

Riley sama sobě zanadávala. Nestalo se jí to poprvé. I tak jsem se ale při pohledu na její zelený obličej neubránila malému posměšku.

„Z hloubi duše tě nenávidím.“

S hrdostí na to, co jsem provedla, jsem se posadila do tureckého sedu naproti nim.

„Tys byla venku?“ zeptal se mě Josh a prohrábl si hnědé vlasy.

„Na krátký procházce, jako obvykle.“

„Cos přinesla?“ vyzvídala spolubydlící.

„Vstaň a uvidíš,“ řekla jsem škodolibě a ona zabručela.

* * *

23 h.

Josh zhruba před hodinou odešel za svým miláčkem, aby si všechno vyříkali, zatímco my, dvě nezadané holky jménem Riley a Bella, jsme v obýváku sledovaly horor.

S popcornem. A rozsvícenými světly. *Vždycky*.

„Nezkoušela jsi někdy Bena najít na netu?“ zeptala se mě Riley s pohledem upřeným na obrazovku.

Zavrtěla jsem hlavou. Popravdě řečeno jsem se vždycky bála, že ho najdu a uvidím, jak vede báječný život.

„Tak přesně to uděláme! Ten film totiž stojí za hovno.“

Odmítavě jsem zakroutila hlavou, načež Riley zkřížila ruce na prsou.

„Čeho se bojíš, Bello? Myslím to vážně… copak tě to ani trochu nezajímá?“

Dál jsem mlčela. Už jen při představě, že ho zase uvidím, mi div nepuklo srdce. Jeho tvář…

„Čeho se bojíš? Běž si s ním popovídat,“ navrhla mi kamarádka, zatímco si skládala věci do své skříňky.

Bezradně jsem na něj zírala. Během pár týdnů ve škole jsem přišla na to, že jsem do něj beznadějně zamilovaná. Byl tak vtipný… tak hodný… tak krásný. Dokonalý.

„Ne, to nebudu riskovat!“

„Nemáš co ztratit. Krom toho, on není tak nepřístupný jako jeho bratranec.“

Založila jsem si ruce. Všechno se to ve mně pralo. Zvážila jsem pro a proti, brzdil mě ovšem strach, že mě odmítne.

„Dneska večer se u jednoho jejich kamaráda koná večírek. Co kdybys tam šla?“

„Rodiče mě nepustí…“

Zdálo se, že přemýšlí nad nějakou alternativou, když vtom jí zazářily oči a zavrtěla hlavou. Její další nápad už tak dobrý nebyl.

„Už vím!“ zvolala. „Ash má každý úterý v obědový pauze trénink a Ben na něj někdy čeká na tribuně.“

A úterý bylo zítra.

„Pořádně se vyfikni,“ řekla mi škodolibě.

„Co když ho nezajímám?“

„To nevíš… aspoň do zítřka!“

Když svou skříňku zavřela, s mrknutím se se mnou rozloučila. Povzdechla jsem si a otočila se na objekt svého zájmu. Ten se odvrátil, jakmile se naše pohledy střetly. Nezajímala jsem ho. Bylo to jasné.

Rychle jsem zamířila k východu z gymnázia, odkud jsem zamířila do auta, a vyrazila domů. Cestou jsem zpozorovala, že za mnou jede auto Ashe. Srdce se mi rozbušilo jako pominuté. Kam se hnul Ash, tam i Ben. Ben byl v autě za mnou.

Jela jsem po stejné silnici jako on. *Bydlí snad nedaleko mě? Je to zároveň můj soused?*

Když jsem odbočila směrem ke svému bydlišti, oni pokračovali rovně a mě zaplavilo nesmírné zklamání.

Jen co jsem vešla do pokoje, hodila jsem tašku do rohu a svalila se na postel. Můj kocour, který spal na matraci, přišel k mé hlavě a očichával mi špičku nosu.

„Myslíš, že bych ho zítra měla oslovit?“

Aniž tomu, co říkám, věnoval špetku pozornosti, seskočil z postele.

Nezájem.

„Fajn, tak víš co? Uděláme jednu věc: pokusíme se ho najít.“

S povzdechem jsem se vrátila do reality. Riley mnou naléhavě zatřásla, abych souhlasila. Aby mě uklidnila, opakovala mi, že teď už nemám co ztratit. Přestože jsem věděla, že je to tak, bála jsem se toho, co najdu. Toho, co objevím po letech, kdy jsem zoufale popírala skutečnost.

Bello… musíš zjistit, jestli je ještě naživu… Aspoň to.

Když mě po pár minutách nakonec porazila, zasupěla jsem:

„Tak jo… Tak jo.“

Nadšeně vypískla a sáhla po mém telefonu.

„Nejdřív zkusíme… BenJenkins? Nebo JenkinsBen?“

„Hledáš na instagramu?“

Přišla jsem k mobilu blíž.

„O všechno se postarám! Na sbírání informací o lidech mám doktorát… Ukázala bys mi nějakou jeho fotku?“

„Vždyť už jsem ti ukazovala spoustu jeho fotek,“ namítla jsem rozhořčeně.

„Ukaž mi to ještě jednou!“

Vyhověla jsem jí a klepla na jednu z jeho fotek, které jsem si uložila, přičemž mě ovšem lehce bodlo u srdce. Nato se Riley pustila do pátrání. *Za ty čtyři a půl roku se určitě změnil.*

„Když ho najdu, začneš se s ním bavit?“

Ani jsem nehlesla. Tuhle otázku už jsem slyšela o několik let dřív…

„Když ho najdeš, začneš se s ním bavit?“ zeptala se mě Juliette cestou ze třídy.

Měla jsem stažený žaludek, chvěla jsem se už jen při představě, že jsem vedle něj.

„Asi… asi jo. Možná…“

„To by měla!“ prohlásila Ginny. „No tak, přestaň ztrácet čas, chceme, abys nám to pak podrobně vylíčila!“

Obě kamarádky mě se škodolibým úsměvem popostrčily. Cítila jsem, jak mi zběsile tluče srdce. Od stadionu mě dělilo jen pár metrů. Čím dál jsem ovšem šla, tím víc jsem se modlila, abych ho tam nenašla.

„Vidím ho!“ zašeptala jedna z nich v domnění, že nás uslyší.

Seděl na lavičce. Vzduchem se rozléhalo lamentování trénujících hráčů.

„No tak!“

Naposledy do mě strčily, pak se ode mě vzdálily, a aby mi dodaly odvahu, ukázaly mi palec nahoru. V tu chvíli jsem si nepřála nic jiného, než se zahrabat dva metry pod zem a vůbec

s ním nepromluvit. Nebyla jsem ani trochu připravená. Nezajímala jsem ho.

Tenký hlásek na mě v duchu křičel, abych to zkusila, protože jsem si tím, co říkám, nebyla jistá. On mě ale zároveň natolik přehlížel, že jsem nemohla uvěřit v opak.

„Fajn… jdu na to," špitla jsem, zatímco jsem stoupala po schodech směrem k němu.

Celá jsem se třásla, v žilách mi proudil adrenalin. Jakmile jsem přišla blíž, zvedl hlavu, na vteřinu vytřeštil oči a zamračil se.

„A-Ahoj," začala jsem a přitom byla v křeči z toho, jak na mě upíral své černé oči.

„Ahoj?"

Téměř nevědomky jsem roztáhla koutky do úsměvu. Tohle byl náš první rozhovor. Mimochodem dost neohrabaný rozhovor… Ale úplně první.

„Bello… asi jsem ho našla," zamumlal Rileyin hlas, který mě ze vzpomínek vyrušil.

V tom okamžiku se mi zastavilo srdce. Ona… ona ho našla. Riley našla ducha, který čtyři a půl roku bloudil v mojí mysli.

Bena.

KAPITOLA PÁTÁ

Oznámení

BEN

„Tak proč jí teda řekl, že je gay?“

Asherovi moje otázka připadala hloupá, ale můj mozek nebyl ve čtyři ráno tak produktivní jako ten jeho. James Wood, chlap, co měl do gaye hodně daleko a podílel se na vraždě mého strýce, předevčírem během rozhovoru s Ellou změnil sexuální orientaci. Což bylo až moc divné, protože nešlo o to, že by Ella byla ošklivá nebo že by se od ní snažil držet dál. Abych pravdu řekl, neměl jsem sílu nad tou volovinou přemýšlet ani jsem toho nebyl schopen.

„Protože si ověřoval, jestli je zajatkyně opravdu zajatkyně.“

„A proč jsi dělal, že to víš?“

„Aby si myslela, že mluvil pravdu.“

„Takže on zapochyboval…“

Přikývl a odpověděl:

„Taky to znamená, že ji využiju jako podvodnej úplatek.“

„Kdy?“

„Ještě uvidím. Až se mi naskytne příležitost.“

Přikývl jsem, aniž jsem cokoli dodal. James byl možná mazaný, ale Asher, jakmile lačnil po pomstě, byl podlý.

„A chystáš se jí to říct? Elle?“

„Proč bych se namáhal se lhaním, kdybych to měl v úmyslu? Ona nesmí nic vědět. Čím míň si bude dávat pozor,

v domnění, že je gay, tím líp můj plán proběhne. A ty o tom nikomu neříkej, *nikdy*."

Nevinně jsem zvedl ruce. Jestliže mi tohle říkal, znamenalo to, že kdyby se o tom dověděl Rick, mohl by se jeho budoucí plán podělat.

„Předpokládám, že William taky zapochyboval," zafuněl jsem a vytáhl z kapsy mobil.

„Tím jsem si jistej," potvrdil Ash. „Dal jí na sebe kontakt, možná jí tím chtěl nabídnout pracovní smlouvu coby zajatkyni."

„Tebe to nesere?"

S naprosto lhostejným výrazem zavrtěl hlavou.

Ale ano, to se ví, já jsem viděl, jak se na ni toužebně díval, když měla tři dny zpátky vyrazit na svoji první misi.

„Je na mě moc naivní. A až moc přidrzlá. A to mě štve."

„Tak ona ho štve! Ale pověz mi… nemáš ty náhodou pro drzý holky slabost?"

Věděl jsem, že si říkám o nakládačku, ale mě strašně bavilo ho Ellou prudit. Z jednoho prostého důvodu: reagoval na to.

Vrhnul na mě přes rameno vražedný pohled.

„No co? Tak to přiznej, zůstane to mezi náma… Trošku se ti líbí…"

„Nelíbí se mi na ní vůbec nic."

„Lžeš."

„Ne."

„Ale jo."

Rozčíleně zasupěl.

„Řekl jsem, že ne. Moc se podobá Isobel. A víš, co Isobel toužím provést? Zabít ji."

Obrátil jsem oči v sloup. Pravda, jako expřítel byl dost nebezpečný.

„Ella není Isobel, kámo, a ty to víš. Kromě toho, že je moc hodná, v sobě nemá ani trošku lsti. A i fyzicky mi Ella přijde mnohem roztomilejší…"

„To jo, s tím jejím dětským ksichtem bych ji nejradši zardousil."

Násilí.

„To si povíme, až se ti zachce ji ošukat v tvý posteli."

Vstal jsem, protáhl se a přitom jsem zaslechl, jak se uštěpačně zasmál.

„Co je?" zeptal jsem se ho zamračeně.

„Tobě zajatkyně připomíná Graceovou, co?"

Moji hlavu rázem zaplavily melancholické myšlenky.

Zásah, Scotte. Zásah.

„Byli jste moc rozdílný, Bene," připomněl mi, když obcházel stůl.

Jakkoli měl pravdu, já jsem o tom mluvil nerad. Sralo mě tohle uznat.

„Jo, já vím, ale prostě… Běž domů, Ella na tebe určitě čeká!"

Mrkl jsem na něj. Vztekle po mně hodil propiskou, před kterou jsem na prahu dveří uhnul.

„Jo a Ashi?" oslovil jsem ho.

S jedním obočím zdviženým ke mně vzhlédl.

„Ella je úplně jiná než holky, na který jsi zvyklej. Zabouchneš se, jako jsem se zabouchnul já, uvidíš!"

Jakmile vyskočil zpoza stolu, vzal jsem nohy na ramena. Přispěchal jsem ke svému autu, abych co nejrychleji vyrazil pryč.

Cestou mi zavibroval telefon, já jsem ovšem kvůli dešti, co bubnoval na čelní sklo, nemohl spustit oči ze silnice.

To bude určitě Ash. Anebo čarodějnice.

Když jsem se zul, skočil jsem do postele, která na mě už hodiny čekala.

„To je pohodička, panečku!"

Ucítil jsem, jak se mi uvolňují svaly. *Konečně postel.*

* * *

„Zkontroloval jsi sekundární účty?“ zeptala se mě Kiara, mezitímco zkoumala odchozí a příchozí platby.

„Ptal jsem se účetních. Říkali, že na sekundární účty od minulýho měsíce nic nepřišlo,“ sdělil jsem jí a pokrčil rameny. „Nemohl ty peníze vzít někdo z rodiny?“

„Když se to stane, tak Ash dostane oznámení,“ připomněla mi.

„Nebo nám třeba ještě nezaplatili?“

„Jasně že zaplatili! Ostatně jsem ty peníze předevčírem ukládala já s Ally. Kam se těch zatracených dvacet tisíc podělo?“

Se založenýma rukama jsem přemýšlel, až se ze mě kouřilo. Obvykle jsme dostávali upozornění na každý výdaj převyšující patnáct tisíc dolarů. Tentokrát nám ovšem nikdo nic neřekl. Abych byl upřímný, nějaké neoznámené odchozí platby už jsem zaznamenal. A teď už jsem nebyl sám. Dva dny předtím uložily Kiara s Ally peníze, které pak zmizely, jako by se do sítě ani nikdy nedostaly, čemuž jsem se hodně divil.

Polkl jsem, jakmile se v naší kanceláři objevila Ashova silueta. Když hned nato jeho pohled spočinul na tabulkách, svraštil obočí.

„Co to je?“ zeptal se nás a přisunul si k sobě jeden z papírů na stole.

„Na jednom primárním účtu chybí dvacet tisíc,“ informovala ho Kiara a prohrábla si vlasy, aby odhrnula prameny, které jí padaly do očí.

„To byl nějaký nový vklad? Čeho?“

„Šlo o úhradu jedný klientský půjčky.“

„Za účetníma už jsi byl?“ dotázal se mě bratranec.

„Jo, prý ten obnos vůbec nedostali, přestože ho Kiara s Ally uložily.“

Ash se zamračil.

„Bude to někdo z rodiny,“ vyvodil, aniž tomu přikládal kdovíjakou důležitost. „Kdyby to zase začalo, dejte mi vědět a účetním nic neříkejte.“

A tohle, tohle znamenalo, že něco tuší. Už jsem pochyboval nejen já. Ash si těch předchozích neoznámených výdajů určitě všiml.

„Sestry Linnovy nás zvou na příští večírek zajatkyň," prohlásila Kiara s úsměvem.

„Ony jsou letos na řadě?" zeptal jsem se se svraštělým obočím.

Přikývla a oči jí zazářily vzrušením. Určitě se těšila na setkání s Romee a dalšími.

Romee byla naše kamarádka. Její otec pracoval se strejdou Robem a dva roky s námi chodila na stejný gympl, než do posledního ročníku přestoupila jinam.

Chodila s Noahem Kindleym, Ashovým i mým kamarádem a šéfem stejně staré sítě, jako byla ta naše. Romee se následně stala jeho zajatkyní, protože svého přítele zastupovala strašně ráda.

Název postu „zajatkyně" se podle mě musí změnit. Tohle je jak nějaká vězeňkyně… Proč ne třeba „zástupkyně"? No jo, to zní hrozně…

„Kiaro, chybí mi jedno auto," poznamenal Ash, aniž se na ni podíval.

Vyprskla.

„Jak to můžeš vědět? Vždyť jich máš asi dvacet!"

„Právě."

Svá auta měl milostpán stejně rád jako svoje prsteny. A všechna si je pamatoval nazpaměť.

„Až se u tebe zastavím…" řekla s šibalským úsměvem.

S oblibou trávila čas především ve společnosti Elly. Dokonce jsem začínal pochybovat, že jde z její strany jen o přátelství. Měla snad pro novou zajatkyni trošičku slabost?

„Pojď ven," řekl mi Ash a vstal.

Mlčky jsem šel za ním. Nicméně jsem byl dost zmatený. Nevěděl jsem, co mi chce říct.

„Tohle se nestalo poprvý, že ne?"

Tím myslel ty peníze.

„Je to podruhý. Poprvý to dělalo čtrnáct tisíc devět set devadesát. Snažil jsem se zjistit, kam to teče, ale jako by to zmizelo."

Tiše přikývl a pak rázným krokem zamířil ke kanceláři účetních. Bez klepání otevřel dveře jejich kanceláře. Když k nim můj bratranec, z nějž čišelo všechno, jenom ne klid, vtrhnul, oba účetní vytřeštili oči. Odtáhl židli s kovovými nohami, které do toho tíživého ticha nepříjemně vrzly o podlahu.

„Dobrý den, pane Scotte," řekl jeden z nich a zavřel počítač.

Jednoho po druhém si je mlčky změřil pohledem, aby je znejistil. Zavřel jsem dveře a opřel se o zeď, odkud jsem scénu sledoval, aniž jsem se jí sám účastnil.

„Dě… děje se něco, pane Scotte?" zeptal se ten druhý účetní, který od začátku zarytě mlčel.

Ash zavrtěl hlavou, jakoby nic, a zle se pousmál. Vytáhl cigaretu a strčil si ji do pusy. Potom se na ně bez jakékoli emoce upřeně zadíval.

Když si z cigarety podruhé potáhl, odkašlal si a pohodil hlavou směrem k papírům na stole.

„Bez mýho vědomí odešly nějaký peníze."

Oba muži svraštili obočí a energickými pohyby se ve svých sešitech snažili nalistovat poslední výdaje.

„K tomu došlo naposledy včera večer, pane Scotte."

„Kolik?" zeptal se, zatímco si rovnal prsteny.

„Dvanáct tisíc dolarů za platbu dodavatelům."

Kývl hlavou a obrátil pozornost na ně. V tichosti trpělivě čekal, až druhý účetní přestane bořit nos do lejster. Ten to s polknutím udělal, až když do něj kamarád šťouchl loktem.

Tohle byla tak vtipná scéna.

„Víte o tom, že vám za vaši práci dávám ministerský plat, pánové?" začal Ash neutrálním tónem.

Přikývli.

„Za práci, kterou děláte jenom napůl."

„Pane Sc–"

Přerušil ho zdvižením ukazováčku.

„Na jednom primárním účtu sítě je příjem a výdaj dvacet tisíc dolarů, takže se dostáváme zpátky na nulu," vysvětlil pomalu, zatímco pozoroval svou cigaretu. „Jak ovšem jistě víte, pánové, některý z vás dvou mě musí informovat o každém příjmu nebo výdaji nad patnáct tisíc."

Na okamžik se odmlčel, takže opět nastalo ticho. Jakmile ale vdechl kouř z cigarety a část zase vyfoukl do vzduchu, ticho bylo prolomeno.

Nakonec zase spustil:

„A nejenže jsem nedostal oznámení, ale ani nevím, kam ty peníze odtekly," řekl bratranec. „Dvacet tisíc dolarů… to není zanedbatelná částka. To vy jako účetní a správci pokladny týhle části sítě přece víte."

Oba naprázdno polkli a svraštili obočí. Soudě podle jejich výrazů… o tom nevěděli. Pořád jsem tomu nerozuměl. *Kam se ty prachy, do háje, poděly?*

„Pane… takovou částku jsme vůbec nezaznamenali."

„Koukni se na Kavenův profil," pošeptal mu kolega, zatímco se díval do monitoru svého počítače.

Kaven byl třetí účetní. Dnes nebyl přítomen, měl *volno*. Také z těch tří oplýval největší inteligencí. Ten by nám vysvětlil, co se stalo.

„Najděte mi ty peníze, nebo se vám odečtou z platu. Všem třem. Každý zaplatíte dvacet tisíc, což dělá celkem šedesát."

Překvapeně jsem zvedl obočí.

„Jestliže jsem vás najal, tak proto, abych měl míň práce, ne abyste mi ji přidělávali."

Ash vstal a odešel z kanceláře. Já jsem ho mlčky následoval.

„Na ty platy jim ale sahat nebudeš, ne?"

Zavrtěl hlavou.

„Nejde o to to udělat, ale o to, aby si mysleli, že to udělat můžu."

Blafoval. Jako obvykle. Pořád blafoval, aby dostal, co chce. A vždycky to zabralo.

„Teď ty prachy zaručeně najdou."

„A když je nenajdou?"

„Najdou. Jde o dvacet tisíc dolarů, ze kterých se můžou stát jejich dluhy."

S rukama v kapsách a cigaretou v puse sešel po schodech z třetího patra. Vrátili jsme se do kanceláře za Kiarou s Ally.

„Našli jste je?" zeptala se nás Ally se založenýma rukama.

„Říkají, že o nich nevědí," odpověděl Ash a posadil se na koženou židli.

„Prosím?" zeptala se očividně rozčílená Kiara. „Ty peníze jsme ukládaly předevčírem!"

„Krucinál, však to je dvacet tisíc dolarů!" zvolala pro změnu Ally.

„Byl tam v tu noc někdo?" zjišťoval Ash.

„Ne, už odešli domů. Ve tři ráno už účetní nepracujou. Poznamenaly jsme jim to tam."

Ash přikývl a mlčky si prohlížel své prsteny. To dělával vždycky, když přemýšlel nebo když se chtěl vyhnout určitému tématu.

V tomhle případě přemýšlel.

„Nedělejte si s tím hlavu, holky," prohlásil nakonec. „Ty peníze se najdou."

Zvedly obočí a já taky. Poslední dobou byl nějak moc uvolněný.

„Jsi nějak v klidu, Ashi," zakroutil jsem hlavou.

„Taky mi to přijde divný," navázala Kiara podezřívavě.

Jakmile se šibalsky zasmála, udělal jsem totéž. Ally pochopila to, co my, a pousmála se. Ashovi ztemněly oči a zaťal čelist. OK, došlo mu to.

„Ella k tobě krásně pasuje, Ashi, úplně zříš!" provokoval jsem ho.

S vražedným pohledem se na mě otočil. *A zareagoval.*

„Copak? Nemáš rád, když o ní mluvíme?" přisadila si Kiara.

Zavřel oči a zaťal pěsti, pak si odfrknul a zatvářil se, jako by se snažil zklidnit.

„Cítím z tebe… *napětí*?“

Po Allyině poznámce Kiara vyprskla smíchy. Aniž otevřel oči, zakroutil bratranec hlavou.

„Fajn, budete mě srát ještě dlouho, tak na tu vaši hru přistoupím.“

Odkašlal si, než nasadil velmi vážný tón:

„Ano, líbí se mi čím dál víc. Pořád na ni myslím. Noc co noc ji pozoruju, když spí, a víte co? Toužím po ní, chci ji omrdat v každý místnosti svýho zatracenýho baráku a slyšet, jak vykřikuje moje jméno tak nahlas, že si mí neexistující sousedi změní jména na to moje.“

Vypadal natolik vážně, že jsem si přestával být jistý, jestli to myslí ironicky.

„Tohle bych samozřejmě řekl, kdybych byl nějakej zkurvysyn, co se k smrti nenávidí.“

Po takovém závěru jsem vybuchl smíchy a nevěřícně zakroutil hlavou.

„Vraťte se k práci, místo abyste se starali o můj milostný život. Opakuju, že je na tom stejně jako moji sousedi – neexistuje.“

Po těch slovech odešel. Odkašlal jsem si, abych se vydržel nesmát, zatímco si Kiara s Ally vyměňovaly šibalské pohledy.

No jo, holky.

Tohle všechno mi připomínalo den, kdy za mnou přišla moje Bella.

Zatímco jsem čekal, až Ashovi skončí trénink, seděl jsem na tribuně a krátil si chvíli koukáním do mobilu. Hned potom jsme měli jít k němu, zavolal si nás totiž strejda Rob.

Zdálo se mi, že se napravo ode mě něco hýbe. Otočil jsem hlavu a málem mi vypadly oči z důlků, když jsem spatřil Bellu ve společnosti dvou holek z naší třídy. Ty ji postrčily ke vchodu na stadion, pak na ni ukázaly palec nahoru a zase odešly.

Polkl jsem a zadíval se na Ashe, který přihrával balón za balónem. Byla tady Bella. Přišla se snad podívat na hráče? Možná na Ashe?

To jsem musel zjistit teď, nebo nikdy.

„A-Ahoj.“

Moje srdce vynechalo úder. To byla ona. Oslovila mě. Mě.

Zamračil jsem se, aby si myslela, že jsem naprosto uvolněný, ačkoli jsem už půl minuty tajil dech.

„Ahoj?“

Vypadala rozechvěle. Byla ve stresu? Styděla se? Tak jako tak byla překrásná…

„Můžu… si přisednout?“

„No… jo! Jo, jo, jasně, jestli chceš.“

Fajn, vážně jsem koktal, ona si toho všimne. Nesměl jsem jí dát najevo, že se mi líbí. Beze slova si přisedla a obrátila pozornost k hráčům. Zadívala se na Jacka, pak na Mitche a konečně na Ashera.

Jak jinak.

„Proč taky nehraješ?“ prolomila ticho.

No, možná proto, že už mě s mým bratrancem ostatní srovnávali v dostatku jiných oblastí, než abych se chtěl ještě zesměšňovat při sportu?

„Nerad moc běhám, unavuje mě to.“

Zasmála se a mně se málem rozskočilo srdce. Ona se smála.

„O to přece ve sportu jde, unavíš se, ale udržuješ se tím ve formě.“

„Víš, že to, co říkáš, si protiřečí?“ poznamenal jsem.

Spočinula na mně pohledem. Na mně. Ne na ostatních.

Na mně.

„Vždyť je to pravda!“ opáčila.

Bloudil jsem očima po její tváři. Měla nádherné rysy. Ty lícní kosti… ty rty… Když se na mě usmála, zahleděl jsem se jí do očí.

„Jo, je to pravda…“

Odkašlal jsem si a odvrátil pohled. Ona udělala totéž.

„Ty jsi tu nová?“ zeptal jsem se jí.

Jistě že byla nová, věděl jsem to. Ale hledal jsem nějaké téma k hovoru.

„Jo,“ potvrdila mi, „nastoupila jsem před pár dny.“

Přikývl jsem, aniž bych něco dodal.

„A… jak… jak se jmenuješ?“

OK. Každou chvílí jsem očekával zástavu srdce, jak nezřízeně bušilo. Moje jméno. Chtěla znát moje jméno… Jakže vlastně znělo?

„Ben… Benjamin… kámoši mi ale říkají Ben. A ty?“

„Isabella… a kamarádky mi říkají Isabella.“

Já už jsem jí v duchu dal přezdívku.

„Můžu ti říkat Bella? Isabella je na zapamatování trochu moc dlouhý.“

Vůbec nebylo.

„No, já… Tak mi nikdo neříká… Je to…“

„Všechno má svůj začátek.“

Jo. *My* jsme měli svůj začátek.

Teda, to bylo předtím, než jsem se rozhodl udělat tu kokotinu.

„Já chci Bena Jenkinse, ne Ashera Scotta.“

Přemýšlel jsem, co teď asi dělá. Myslí na mě ještě, jako myslím já na ni? Pamatuje si na mě? Na to, co jsem jí provedl?

Měla by mě nenávidět… nenávidí mě? Kdepak… moje Bella není mstivá… ale co když začala být?

Zapomněla na mě snad? Nebo možná obrátila list? Už jen při představě, že její srdce patří někomu jinému, se mi obracel žaludek a v žilách se mi vztekem vařila krev.

Přestaň na to myslet, do háje, teď není správná chvíle.

Zavrtěl jsem hlavou, abych na svou minulost zapomněl. V té chvíli mi v ruce zavibroval mobil.

„*@Vick.snow* vám poslal žádost o sledování.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Anonymous

BELLA

„Tak uděláme jednu věc: sleduj jeho účet a hodinu počkej. Jestli ti do hodiny nenapíše, všechno zrušíš."

Bezradně jsem se na Riley zadívala.

„Jenže co my víme. Třeba zrovna spí…"

„Beru to jako příslib naděje," řekla mi škodolibě.

Obrátila jsem oči v sloup.

Chci, aby mi napsal? Ano. Přiznám to? Ne.

„No tak, Isabello, tvůj budoucí kluk na tebe čeká hned za tímhle tlačítkem."

Zakroutila jsem hlavou, jak mě to nadšení mé spolubydlící rozčilovalo.

„Cože se stane, když do hodiny nic nepřijde?"

„No, zablokuješ ho?"

Zatvářila jsem se zamyšleně. Zablokovat si ho? Ne že by to na mém životě něco měnilo. Čtyři a půl roku jsem v pohodě žila bez něj. Proč bych si ho blokovala? Odpověď jsem ovšem znala. Protože jsem se stále k něčemu upínala. Upínala jsem se, k čemu jsem jen mohla, k sebemenší naději, již jsem v sobě živila, že si s ním promluvím, abych mu konečně položila všechny ty otázky, které mi běžely hlavou od chvíle, kdy odešel z mého života.

Nikdy nezapomenu na onen večer, kdy si mě zablokoval na všech sítích a kdy se po něm slehla zem. Cítila jsem se

tak hrozně, tak bezcenně. Až jsem nakonec ztratila veškerou důvěru v sebe i v ostatní.

Jestliže mě opustil muž, o kterém jsem se domnívala, že mě miluje, proč by to jednou nemohl udělat i někdo jiný? Proto jsem se nevědomky odmítala vázat. Bezhlavě se vrhnout do neznáma, tak jako jsem to udělala s Benem, nepřipadalo v úvahu.

V dnešní době se většinou všechno odehrává na internetu. Virtuální svět otevírá dveře nespočtu intenzivních, zato prchavých pocitů. Jedním kliknutím se z nás na sítích stávají přátelé. Čím víc jsme si spolu psali, tím pevnější pouto mezi námi vznikalo. Začala jsem svůj mobil milovat, protože tvořil bránu mezi mnou a někým, koho jsem milovala. Byla jsem na těch slovech, jež existovala jenom na displeji, tolik závislá, že jsem ho při každičkém upozornění honem popadla do ruky.

Netušila jsem ale, že by to jednou mohlo skončit. Bezdůvodně. Pak znovu stačilo jedno kliknutí a bylo po všem. Tenhle člověk se rozhodl opustit „svět", který jsme si vytvořili a kde se zastavil čas. Svět, kterému jsme dávali přednost před každodenním životem, protože tam vládla jen euforie a láska. Všechno zmizelo. Jedním kliknutím.

Náš vztah se zakládal na jediném kliknutí.

Bezcenně, zdrceně, rozzlobeně i provinile, tak jsem se tehdy cítila. Ale proč provinile?

Podle mojí mámy je lidské se takhle cítit, když nás někdo opustí. Myslíme si, že nedostatečně splňujeme „kritéria" toho, koho považujeme za dokonalého. Myslíme si, že jsme udělali něco špatně.

Znala jsem i holky, které tohle prováděly klukům, s nimiž byly jen pro zábavu. Tak jsem pochopila, že to funguje oboustranně. Později jsem zjistila, že stejně jako v lásce se to děje v přátelství, přestože v některých případech to má pádnější důvody než v jiných.

To, co udělal on mně, ale neospravedlňovalo vůbec nic.

„Tak co?" zeptala se mě spolubydlící.

Povzdechla jsem si a naposledy se na ni podívala. Se staženým žaludkem jsem kuňkla:

„Dobře."

A věci se daly do pohybu – právě jsem klikla na tlačítko „Sledování". Teď jsem měla hodinu čekat, jestli napíše. Ani míň, ani víc.

Spustila jsem časovač a odhodila telefon do rohu, kde ho nebudu moct kontrolovat, ačkoli jsem věděla, že nebudu myslet na nic jiného.

„Teď si na Netflixu najdeme nějakou hodinovou epizodu," navrhla Riley. „*Peaky Blinders*?"

„Zase? Vždyť už jsme viděly každou řadu třikrát!"

„Já gangsterky miluju, je to silnější než já."

Protočila jsem panenky, ale s úšklebkem jsem přikývla. Já jsem na rozdíl od ní nebyla fanynkou světa, který se točil kolem zločinců. Tohle prostředí mě nijak neuchvacovalo.

Pustila epizodu. Horko těžko jsem se snažila soustředit na hrdinu Tommyho, ale svíral se mi žaludek a srdce mi bušilo. To byl Benův efekt.

„Já chci taky nějakýho Thomase Shelbyho," povzdychla si Riley, zatímco na něj obdivně koukala.

„Je moc chladný a moc komplikovaný, aby ho člověk pochopil. Ale charisma teda má."

„Právě, jednoduchý lidi já nemám ráda," odpověděla s úsměvem.

„Vzpomínám si, že na gymnáziu byl hodně chladný Ash. Tommy mi Ashera matně připomíná."

„Jo, ten pěknej! Až budeš zase mluvit s Benem, tak ho popros, aby ti poslal novou fotku svýho bratrance. Potřebuju potěchu pro oči. A taky se ho zeptej, jestli s někým chodí, protože já jsem k mání."

Zahihňala jsem se.

„Tenkrát to nebýval typ kluka, co se pouští do vážných vztahů. Aspoň jsem ho nikdy s žádnou holkou neviděla."

„Všechno má svůj začátek, zlato."

Ta věta mi automaticky připomněla větu, kterou pronesl Ben během našeho prvního rozhovoru. Vyslovil ji ve chvíli, kdy se rozhodl říkat mi *Bella*, protože Isabella bylo na zapamatování moc dlouhé.

Roztáhly se mi koutky do úsměvu. Když mi tak jako první začal říkat on, usmyslila jsem si, že mi tak budou říkat všichni. Nepochybně proto, aby mezi námi zůstalo určité pouto.

Minuty ubíhaly a můj telefon jedinkrát nezavibroval. Nevypnul se? *Jistě se vypnul.*

Vyskočila jsem a odemkla ho. Jakmile se displej normálně rozsvítil, zkřivil se mi obličej zklamáním. Nevypnul se. Ben se zkrátka neozval. Ještě pořád ne.

Vrátila jsem se na své místo a myslela přitom jen a jen na něj. Co když spí? Dřív Ben o víkendu nikdy nechodil spát brzo. Říkal mi, že po večerech s Ashem pomáhá strejdovi.

Doufám, že spí.

Ozvalo se zvonění mého mobilu – hodina uběhla, a mně se zhroutil celý svět a odletěly všechny naděje.

Nijak nezareagoval.

„Třeba spí?“ nadhodila Riley a pokrčila rameny.

„Určitě. Budeme… budeme se držet plánu,“ špitla jsem a sáhla po mobilu. „Bloknu si ho.“

„Opravdu to chceš?“

„Je to to nejlepší, co můžu udělat.“

Přikývla a vypnula počítač. Umlčela jsem své srdce, abych dala slovo rozumu, který vedl mé prsty na dotykovém displeji.

„Blokovat.“ A je to.

Právě jsem po sobě zametla veškeré stopy na jeho účtu. Jediným kliknutím se to celé zastavilo.

Lehla jsem si do postele a s těžkým srdcem se otočila na bok. Věděla jsem, že nebudu spát.

„Mám tu spát s tebou?“

Zachvěl se mi ret a zamlžily oči. Proč nezareagoval? Proč?

Pochopila. Obešla postel a lehla si za mě, ovinula mi ruce kolem pasu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Zajatkyně: Dokonale špatný**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.